

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 13. januar 2021
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Natasja Walbom
Sagsnr.: 2020-0030-5242
Dok.: 1782287

Hermed sendes supplerende besvarelse af spørgsmål nr. 323 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 3. december 2020. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Nick Hækkerup

/

Mette Johansen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 323 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren kommentere henvendelsen af 30/11-20 fra forsvarsadvokat Morten Hohn, jf. REU alm. del - bilag 96 og særligt forholde sig til den skitserede problemstilling omkring den beskedne vidnegodtgørelse og manglende godtgørelse af transportudgifter i forbindelse med man som part møder op i en sag?”

Svar

Justitsministeriet har som oplyst i besvarelsen af 23. december 2020 af spørgsmål nr. 323 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg anmodet Domstolsstyrelsen om en udtalelse vedrørende niveauet for godtgørelse til vidner.

Domstolsstyrelsen har i den anledning oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

”Reglerne om vidnegodtgørelse findes i bekendtgørelse nr. 712 af 17. november 1987 om ydelser til lægdommere og vidner m.v., som senest er ændret ved bekendtgørelse nr. 1503 af 14. december 2006.

Ifølge bekendtgørelsens § 2, stk. 1, tilkommer der et vidne 40 kr. for hver påbegyndt periode af 2 timer, som vidnet i anledning af vidnepligten er borte fra hjemmet, dog mindst 80 kr. Efter bestemmelsens stk. 3 kan retten, hvis omstændighederne taler derfor, tillægge vidnet en særlig godtgørelse, hvis vidnet har haft udgifter eller tab, der overstiger godtgørelsen efter stk. 1. Af § 3 i bekendtgørelsen fremgår det videre, at et vidne har krav på godtgørelse til hotelophold og befordring efter de regler, der gælder for ansatte i staten. Dog udbetales der kun befordringsgodtgørelse, hvis vidnet har rejst mere end 3 kilometer for at afgive vidneforklaring.

Den nuværende ordning med vidnegodtgørelse blev indført i 1971 ved vedtagelse af lov nr. 153 af 16 april 1971 om ændring af lov om rettens pleje. I bemærkningerne til § 1 i det til grund for lovændringen fremsatte lovforslag (lovforslag om ændring af lov om rettens pleje fremsat den 3. december 1970) anføres blandt andet følgende omkring vidnegodtgørelse:

”Vidnepligten har altid været betragtet som en almindelig borgerpligt, for hvis udførelse der ikke betales fuldt vederlag; dette må ses i sammenhæng med, at den byrde, som vidnepligten pålægger den enkelte, ikke er særlig tung, idet en person højst få gange i sit liv kommer ud for at skulle vidne”.

Det fremgår således af lovens forarbejder, at det ikke er hensigten, at vidnegodtgørelse skal være af en sådan størrelse, at et vidne kompenseres fuldt ud for et eventuelt indtægtstab.

Som det fremgår ovenfor, er taksten for godtgørelse ikke blevet reguleret siden 2006, men reglerne om vidnegodtgørelse giver dog mulighed for, at retten kan tillægge et vidne en særlig godtgørelse, hvis et vidne har haft udgifter eller tab, der overstiger den almindelige vidnegodtgørelse. Hvis vidnet kan fremlægge dokumentation for et indtægtstab, som følge af vidnepligten, ydes der efter fast praksis godtgørelse herfor.”